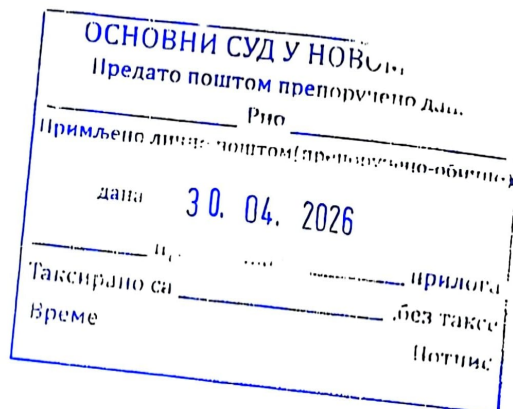

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Гж2 211/26
22.04.2026. године
Нови Сад

У ИМЕ НАРОДА

Апелациони суд у Новом Саду, у већу судија Бранке Перц, председника већа, Александре Пекез Калинић и Марка Прентовића, чланова већа, у правној ствари тужиоца **МИЛАНА ПЕТРОВИЋА** из Крагујевца, улица Краљевачког батаљона број 110, ЈМБГ 2806974800030, против туженог **ЦЕНТРА ЗА СОЦИЈАЛНИ РАД ГРАДА НОВОГ САДА**, улица Змај Огњена Вука број 13-17, МБ 08154902, кога заступа Маја Петровић, дипломирани правник запослена код туженог, ради поништаја потпуног усвојења, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Основног суда у Новом Саду П2 1435/2024 од 09.02.2026. године, на седници већа одржаној дана 22.04.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

Жалбу **ОДБИЈА**, пресуду Основног суда у Новом Саду П2 1435/2024 од 09.02.2026. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Првостепеном пресудом одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се поништи потпуно усвојење засновано и проглашено одлуком Самоуправне интересне заједнице Социјалне заштите Нови Сад број УП. 03-507/79 од дана 21. јуна 1979. године у Новом Саду, којим Васић Милорад рођен 15. фебруара 1941. године у месту Осијечани Општина Добој и Васић Госпава рођена 21. августа 1932. године у месту Д. Клакар, Општина Добој, обоје са станом у Будисави, улица Петефи Шандора број 52, усвајају малодобног Милетић Миливоја и којим усвојени млт. Милетић Миливоје добија ново име Васић Милан, као апсолутно ништаво, те да се наложи туженом да одмах по пријему пресуде донесе решење о поништењу Решења Самоуправне интересне заједнице Социјалне заштите Нови Сад број УП. 03-507/79 од дана 21. јуна 1979. године којим се одобрава да се у матичну књигу рођених изврши накнадни упис података усвојитеља Васић Милорада и Васић Госпаве из Будисаве као родитеља потпуно усвојеног детета, овде тужиоца, те да се поништењем тог решења оснажи први упис рођења потпуно усвојеног детета, овде тужиоца. Одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против наведене пресуде благовремену жалбу је изјавио тужилац, побијајући је у целости, из свих законом предвиђених разлога.

Жалба није основана.

Испитујући побијану пресуду у границама жалбених разлога и по службеној дужности у смислу одредбе члана 386 став 3 Закона о парничном поступку, овај суд налази да је она донета без битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1 – 3, 5, 7 и 9 истог закона, те да је на потпуно и правилно утврђено чињенично стање правилно примењено материјално право.

Према утврђењу првостепеног суда, тужилац је рођен дана 28.06.1974. године у Новом Саду као Миливој Милетић, а његова биолошка мајка била је Цвита Милетић, рођена дана 23.03.1931. године у селу Била Влака у Бенковцу, СР Хрватска, са којом је тужилац живео кратко после рођења, када га је напустила. Након тога, тужилац је живео са Павлом Лакатошом, али никада није судским путем утврђено да му је исти био отац. Павле Лакатош преминуо је дана 07.11.1978. године (што међу парничним странкама није било спорно).

Решењем Самоуправне интересне заједнице социјалне заштите Нови Сад Уп-03-335/79 од 16.04.1979. године, тужилац је смештен у хранитељску породицу код Јулке Визмег, а у истом је наведено да се мајка тужиоца налази на непознатом месту боравка и да му је отац непознат, те даје остао без родитељског старања.

Дана 21.06.1979. године у просторијама Самоуправне интересне заједнице социјалне заштите Нови Сад, као овлашћеног Органа старатељства у смислу члана 1 Одлуке о поверавању послова Органа старатељства Самоуправној интересној заједници Нови Сад, Социјалне заштите Нови Сад („Службени лист Општине Нови Сад“, бр. 8/77), сачињен је записник о потпуном усвојењу Уп. 03-507/79 млт. Миливоја Милетића, од стране усвојитеља Милорада Васића и Госпаве Васић из Будисаве, а у ком записнику је наведено, између осталог, да је орган старатељства у претходном поступку утврдио да су испуњени сви законски услови за потпуно усвојење, да је исто у складу са одредбом чл. 2 и 4 Закона о усвојењу, да се мајка млт. Миливоја налази већ дуже време на непознатом месту боравка и без оправданих разлога не врши своју родитељску дужност, те му је постављен пригодни старалац у личности Вере Радовановић која даје сагласност на усвојење, да нема сметњи из чланова 10 и 11, да је дато позитивно мишљење из члана 15, да су усвојιοци изразили жељу да усвојеник носи њихово породично име, те да се зове Милан Васић, проглашено је потпуно усвојење и констатовано да ће се извештај доставити надлежном матичару ради уписа података усвојилаца као родитеља.

Истог дана, Самоуправна интересна заједница социјалне заштите Нови Сад донела је решење којим се одобрава накнадни упис у матичну књигу рођених потпуно усвојеног детета млт. Миливоја Милетића, са подацима о оцу и мајци, Милораду и Госпави Васић.

Васић Милорад и Госпава брак су закључили 21.01.1962. године. Општински суд у Новом Саду је дана 05.06.1979. године издао уверења да се против њих не води истрага и да није подигнута оптужба за кривично дело за које је прописана казна затвора. Дана 06.06.1979. године „Новограп“ је издала потврду да је Милорад њен радник и да је у протеклој години остварио просечан лични доходак у износу од 6.500,00 динара. Дана 04.06. и 11.06.1979. године издата су лекарска уверења у којима је закључено да су Милорад и Госпава са здравственог становишта способни за усвојење и да нема здравствених сметњи за обављање родитељских дужности. Психолог Цветко Ратковић је за потребе потпуног усвојења израдио мишљење у ком је закључио да ће Милорад и Госпава усвојено дете правилно васпитати и да ће се дете налазити у средини повољној за правилан психофизички развој детета. Социјални радник Вера Радовановић је издала извештај са закључком да је на основу увида у расположиву документацију, прикупљених података о друштвено-моралном статусу, као и материјалним и стамбеним условима Милорада и Госпаве мишљења да им се одобри усвојење. Педагог Милосава Гудељ је закључила да је комплексно

сагледавајући све околности, са посебним освртом на васпитно-образовне услове за развој детета у породици усвојитеља, мишљења да је усвојење оправдано и целисходно, односно да постоје лични и друштвени интереси да се оно закључи.

Решењем Општинског суда у Новом Саду О 196/79 од 23.11.1979. године тада млт. тужилац је проглашен за наследника иза пок. Павла Лакатоша, на које решење је изјављена жалба јер тужилац не спада у круг законских и тестаментарних наследника, те је исто укинато решењем Вишег суда у Новом Саду Гж. 11/80 од 09.01.1980. године.

Из изведених и прихваћених доказа од стране првостепеног суда односно резултата доказног поступка произлази да је брак Милорада и Госпаве Васић разведен током 1982. године. Госпава Васић преминула је дана 19.04.1983. године. Пред Центром за социјални рад Града Новог Сада дана 12.09.1984. године Милорад Васић је изјавио да је био приморан да тада млт. тужиоца смести у породицу хранитеља у Иригу августа 1983. године и да од тада није одржавао никакву везу са дететом, те да је сагласан да тужиоца да на усвојење, коме не жели да присуствује.

Записником Центра за социјални рад Града Новог Сада Уп. 02-987/84 од 26.09.1984. године тужилац је усвојен од стране Перише Петровића и Георгине Петровић, те је одређено да ће убудуће носити презиме Петровић.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, позивајући се на одредбе чланова 4, 10-12, 30, 31 и 41 Закона о усвојењу Социјалистичке Аутономне Покрајине Војводине („Службени лист САПВ“, бр. 24/76), првостепени суд налази да тужбени захтев није основан.

Контролишући оцену доказа, у конкретном случају, овај суд не налази било какву сумњу у правилност чињеница које је утврдио првостепени суд по свом слободном уверењу, па сматра да је, супротно жалбеним наводима, првостепени суд правилно и потпуно утврдио све битне чињенице за пресуђење у овој правној ствари, сагласно одредбама члана 8, 229 Закона о парничном поступку и члану 205 Породичног закона.

Одредбом члана 41 Закона о усвојењу Социјалистичке Аутономне Покрајине Војводине („Службени лист САПВ“, бр. 24/76) предвиђено је да је ништаво потпуно усвојење при чијем заснивању нису били испуњени услови прописани у члану 4 став 3 и 4, члану 10 став 1, члану 30 став 1, 2 и 4 и у члану 31, или док постоје разлози из члана 11 због којих није дозвољено засновати усвојење или ако не постоји претходна сагласност из члана 12 овог закона. Током поступка и у својим жалбеним наводима, тужилац претежно указује да за заснивање његовог потпуног усвојења од 21.06.1979. године од стране усвојилаца Милорада и Госпаве Васић, нису били испуњени услови из члана 31 поменутог закона. Овом одредбом у ставу 1 предвиђено је да се потпуно може усвојити дете до навршене пете године живота чији родитељи нису живи или су непознати, или су га напустили, а ни после истека рока од шест месеци од напуштања детета није утврђено њихово боравиште, док је ставом 4 предвиђено да ако један родитељ није жив, или је непознат, потпуно се може усвојити и дете до навршене пете године живота, уз претходну сагласност другог родитеља. Према становишту овог суда, у току поступка није било спорно да је Павле Лакатош, за кога тужилац тврди да му је биолошки отац, преминуо дана 07.11.1978. године, дакле пре заснивања предметног потпуног усвојења. Истовремено, и поред свих чињеница на које тужилац указује (о животу са њим и изјавама у парници за развод брака пок. Павла и његове супруге Веронике) пок. Павле Лакатош није признао очинство, нити је оно утврђено судском одлуком, а другачијем закључку не води чињеница да је тужилац решењем Општинског суда у Новом Саду О 196/79 од 23.11.1979. године оглашен за наследника иза пок. Павла Лакатоша, будући да из стања у списима предмета, резултата доказног

поступка и самог исказа тужиоца, произлази да је по укидању овог решења, донето ново решење којим то није утврђено, иако се суд обраћао органу старатељства ради добијања информација. Стога се у сваком случају не би могло сматрати да у моменту заснивања потпуног усвојења 21.06.1979. године тужилац има живог или познатог оца. Са друге стране, у поступку усвојења орган старатељства је констатовао да је мајка тужиоца дуже време на непознатом месту боравишта, при чему је тужилац у свом исказу навео да је мајку видео више пута у детињству и после тога никада више, те да је живео са пок. Павлом до његове смрти, из чега произлази да органу старатељства мајка тужиоца није могла бити доступна ради давања сагласности за усвојење, чему у прилог говори и околност да ни годинама касније орган старатељства није могао пронаћи никакав податак о мајци тужиоца. Самим тим, нису прихватљиви жалбени наводи тужиоца да је нејасно да ли је његов случај подведен под став 1 или став 4 цитиране одредбе, имајући у виду да су услед описане ситуације свакако били испуњени услови за усвојење који се односе на статус родитеља тужиоца као усвојеника. Правилно првостепени суд налази да је орган старатељства утврдио испуњеност и свих других услова неопходних за заснивање потпуног усвојења, а који се односе и на процену будућих усвојитеља од стране стручних лица (педагога, психолога, социјалног радника, лекара), у погледу чијих налаза овај суд не наилази на несагласности, те жалбени наводи изнети у том правцу нису прихватљиви.

Надаље, при чињеници да је дошло до развода брака усвојитеља тужиоца, те да је усвојитељка тужиоца Госпава Васић преминула дана 19.04.1983. године, да је пред органом старатељства дана 12.09.1984. године Милорад Васић изјавио да је сагласан да тужиоца да на усвојење, тужилац је дана 26.09.1984. године усвојен од стране Перише и Георгине Петровић, а пуноважност таквог усвојења није предмет овог поступка. Дакле, уважавајући све околности и хронологију догађаја почев од рођења тужиоца па до заснивања усвојења 26.09.1984. године, овај суд указује да нема услова за утврђење ништавости потпуног усвојења заснованог 21.06.1979. године.

Одлука о трошковима поступка донета је правилном применом одредбе члана 207 Породичног закона, а који трошкови нису ни оспорени конкретним жалбеним наводима.

Имајући у виду да тужилац није поставио захтев за накнаду трошкова жалбеног поступка, процесних услова за одлучивање о њима није било сагласно одредби члана 163 ставови 1-4 Закона о парничном поступку.

Из изнетих разлога, те како остали жалбени наводи које је овај суд такође ценио нису били од утицаја на правилност и законитост побијане пресуде, применом одредбе члана 390 Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци пресуде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

Бранка Перц, с.р.

Зто.

